

Arrest

nr. 309 063 van 27 juni 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
Colburnlei 22
2400 MOL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 december 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 november 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 januari 2024 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA loco advocaat E. STESENS en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 oktober 2016 dient verzoeker per volmacht een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in als echtgenoot van mevr. H.H.J.M. van Nederlandse nationaliteit.

Op 7 februari 2017 neemt de verwerende partij een beslissing om de afgifte van een bijlage 19ter als onbestaande te beschouwen. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die deze beslissing vernietigt bij arrest nr. 222 047 van 28 mei 2019.

Op 12 november 2019 neemt de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Raad dat bij arrest nr. 233 985 van 12 maart 2020 wordt verworpen.

Op 20 mei 2021 dient verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de EU in functie van dezelfde referentiepersoon.

Op 18 november 2021 neemt de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing dient verzoeker een beroep in bij de Raad dat bij arrest nr. 269 570 van 9 maart 2022 wordt verworpen.

Op 19 mei 2022 dient verzoeker een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van dezelfde referentiepersoon.

Op 16 november 2022 neemt de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad dat bij arrest nr. 287 591 van 14 april 2023 wordt verworpen.

Op 25 mei 2023 dient verzoeker een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van dezelfde referentiepersoon.

Op 5 september 2023 neemt het stadsbestuur van Turnhout een beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten, aangezien verzoeker niet binnen de gestelde termijn de gevraagde documenten had overgemaakt. Verzoeker stelde hiertegen geen beroep in bij de Raad.

Op 14 november 2023 dient verzoeker een vijfde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van dezelfde referentiepersoon.

Op 23 november 2023 neemt de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.11.2023 werd ingediend door:

Naam: E. A.

Voorna(a)m(en): A.

Nationaliteit: Marokko

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 10.10.2016 voor de eerste keer gezinshereniging aan met zijn echtgenote van H., H.J.M. [...] dit overeenkomstig art. 40bis, §2, eerste lid, 1°. Deze aanvraag werd op 12.11.2019 geweigerd. Het verzoek tot nietigverklaring tegen deze beslissing werd op 12.03.2020 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting. Betrokkenes tweede aanvraag gezinshereniging dd. 20.05.2021 met zijn echtgenote werd op 18.11.2021 geweigerd. Het verzoek tot nietigverklaring tegen deze beslissing werd op 09.03.2022 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting. Betrokkenes derde aanvraag gezinshereniging dd. 19.05.2022 met zijn echtgenote werd op 16.11.2022 geweigerd. Het verzoek tot nietigverklaring tegen deze beslissing werd op 14.04.2023 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting. Betrokkenes vierde aanvraag gezinshereniging dd. 25.05.2023 met zijn echtgenote werd op 05.09.2023 in uitvoering van artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 door de Stad Turnhout afgesloten met een bijlage 20 omdat betrokkene niet binnen de 3 maanden na de aanvraag bewijs voorlegde van ziektekosten verzekering en voldoende en regelmatige bestaansmiddelen van zijn echtgenote.

Dit is betrokkenes vijfde aanvraag gezinshereniging met zijn echtgenote

Het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43 van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of de nationale veiligheid. Betrokkene werd achtereenvolgens veroordeeld voor volgende feiten:

- Op 12.03.2007 door de Correctionele rechtbank van Antwerpen tot een werkstraf van 60 uur en een geldboete van 50 € x 5 = 250 € omwille van diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreiging, diefstal, weerspannigheid.
- Op 28.11.2011 door de Correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 10 maanden met uitstel gedurende 3 jaar wegens diefstal, diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreiging bij nacht. - Op 16.12.2011 door de Correctionele Rechtbank van Turnhout tot een gevangenisstraf van 12 maanden en een geldboete van 26 € x 5.5= 143 € wegens diefstal.
- Op 9.05.2012 door de Correctionele rechtbank van Turnhout tot een gevangenisstraf van 1 jaar en een geldboete van 26 € x 6= 156 € wegens diefstal
- 0 Op 18.05.2012 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 3 maanden en een geldboete van 26 € x 5.5= 143 € wegens diefstal.
- Op 22.05.2012 door de Correctionele rechtbank van Turnhout en bij verstek tot een gevangenisstraf van 1 maand, alsook een geldboete van 50 € x 5.5 = 275 € wegens diefstal - Op 22.10.2012 door de Correctionele rechtbank van Antwerpen en bij verstek tot een gevangenisstraf van 6 maanden en een geldboete van 100 € x 6=600 €
- Op 24.04.2013 door de Correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel gedurende 3 jaren behalve 4 maanden en een geldboete van 100 € x 5.5= 550 €, alsook een bijzondere verbeurdverklaring wegens verdovende middelen: bezit: handel: vervaardiging zonder vergunning.
- Op 5.06.2013 door de Correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 8 maanden wegens diefstal op heterdaad betrapt, met geweld of bedreiging (herhaling).
- Op 25.04.2017 door het Hof van Beroep te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 4 maanden, geldboete 1000 € x 6= 6000€ met uitstel gedurende 3 jaar en een bijzondere verbeurdverklaring wegens 'Psychotropische stoffen, vervaardiging, bezit, handel (herhaling).

Raadpleging van de ANG databank wijst uit dat er sindsdien ten laste van betrokkene nog talloze PV's zijn opgesteld omwille van gewone diefstal, zware diefstal, drugsbezit, vereniging van misdadigers, en verkoop van verdovende middelen. Verder blijkt ook uit het dossier dat betrokkene door de jaren heen verschillende aliases heeft gebruikt. Aangenomen mag worden dat dit was bedoeld om de Belgische autoriteiten/politie op het verkeerde been te zetten. Het getuigt allerminst van enig respect voor de Belgische autoriteiten. Tenslotte blijkt uit het dossier dat betrokkene een vrij zware verslavingsproblematiek heeft: zowel drank als drugs Dit draagt uiteraard evenmin bij tot schuldinzicht of het veranderen van het gedrag. Een verslaving onderhouden kost geld en maakt de stap tot recidive nog lager Zolang hij niet op succesvolle wijze kan afkicken, vervalt hij steeds in hetzelfde gedrag.

Betrokkene is duidelijk een recidivist. De kans is daarom reëel dat dit gedrag zich in de toekomst zal herhalen. Betrokkene wordt omwille van dit persoonlijk gedrag als een reëel gevaar beschouwd voor de openbare orde in België. Het weigeren van het verblijf aan betrokkene wordt evenredig geacht en uitsluitend gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag. Immers zijn familiaal leven heeft betrokkene er kennelijk niet van weerhouden inbreuken te plegen op de strafwetgeving weli integendeel, zijn partner heeft zelf ook reeds herhaaldelijk de politie moeten laten komen omdat betrokkene overlast veroorzaakte thuis. Ze wou eigenlijk ook niet meer dat hij nog in het huis verbleef. De laatste weigering van zijn verblijf op 12.11.2019 was mede gebaseerd op het feit dat de relatie geen stand had gehouden. Het koppel was niet meer samenwonend en de Nederlandse referentiepersoon had ook duidelijk aangegeven geen gezinscel meer met de betrokkene te onderhouden. Kennelijk zijn ze heden terug samenwonend Gezien echter zijn jarenlange wangedrag tegenover zijn vrouw is het redelijk te stellen dat hij dat familiaal belang ook niet echt naar waarde schat en lijkt ons de beslissing hem het verblijfsrecht te onttrekken omwille van redenen van openbare orde, een evenredige maatregel. Niets weerhoudt er betrokkene en zijn partner van, voor zover zij de relatie daadwerkelijk willen verder zetten, deze verder te zetten op afstand of zich gezamenlijk ergens anders te vestigen. Nergens uit het dossier blijkt dat één van beide partners niet over de nodige fysieke en mentale capaciteiten te beschikken waardoor ofwel een lange afstandsrelatie ofwel een verhuis naar een derde land niet mogelijk zou zijn.

Gescheiden leven van elkaar of in een andere omgeving, kan evengoed een andere dynamiek geven waardoor betrokkene zich alsnog kan herpakken, zijn leven terug op de rails krijgt, zonder steeds in conflict te zijn met de Belgische justitie en politie. Niets sluit uit dat hij dan op termijn en voor zover mevrouw dit nog zou wensen, op een latere datum, nadat betrokkene heeft bewezen zich in zijn nieuwe woonplaats wel te kunnen houden aan de strafwetgeving, zich alsnog te herenigen in België.

Overeenkomstig art 43 §2 dient bij het nemen van een dergelijke beslissing ook rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van het familielid in België, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie en de mate van bindingen met het land van oorsprong. Vooreerst wat betreft de duur van betrokkene's verblijf in België dient vastgesteld te worden dat betrokkene al zeer lang gekend is als vreemdeling in België. Het dossier gaat terug tot het jaar 2000, hij bewam regularisatie, echter hij is er nooit in geslaagd een verlenging van zijn verblijfsvergunning te krijgen. Hij heeft zich daartoe ook nooit aangeboden en bleek in die periode vooral in Nederland te verblijven. Hij vroeg nadien

een nieuwe regularisatie aan, maar heeft die niet meer gekregen. Intussen kwam hij in de gevangenis terecht en was hij dus al die tijd in illegaal verblijf in België en Nederland. Nederland stuurde hem herhaalde malen terug naar België. Echter, er kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene verblijfsrecht zou kunnen ontleenen aan zijn illegaal verblijf in België, waarvan regelmatig verblijf in de gevangenis. Verder wat zijn leeftijd betreft, betrokkene is niet van buitengewoon jonge leeftijd, noch buitengewoon oud waardoor het inhumaan zou zijn hem het verblijfsrecht te weigeren, vandaar dat ook zijn leeftijd geen beletsel kan zijn bij het nemen van deze beslissing. Van zijn gezondheidstoestand is ons, behoudens zijn verslavingsproblematiek, niets negatiefs bekend. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene gezondheidstoestand een bezwaar zou vormen om deze beslissing te nemen. Betrokkenes gezinssituatie werd hierboven reeds beschreven. Van een gezonde relatie tussen betrokkene en zijn echtgenote kan niet worden gesproken, zij heeft reeds herhaalde keren interventie van de politie moeten vragen omdat de verstandhouding moeilijk was door het drank- en/of drugsgebruik van betrokkene. Alles wijst er op dat mevrouw betrokkene heel goed kent, hem steeds weer kansen heeft geboden. Op zich is dit uiteraard heel mooi van de Belgische partner. Wij achten echter deze gezinssituatie ondergeschikt aan het gevaar die betrokkene uitmaakt voor de openbare orde en deden daarbij een evenredigheidstoets. Daarmee lijken ons de familiale belangen voldoende afgewogen. Zoals reeds eerder ook gezegd hoeft deze beslissing geen afbreuk te doen aan hun gezinsleven, ze kunnen er ook voor kiezen dit gezinsleven te behouden op afstand, waarbij mevrouw verder in België verblijft en mijnheer een andere verblijfplaats kiest. Door middel van communicatie via telefoon en/of andere sociale media, alsook occasionele bezoeken van mevrouw aan mijnheer in het buitenland moet dit mogelijk zijn. Voor zover zij er voor zouden kiezen toch te willen samenblijven, staat het mevrouw vrij zich samen met mijnheer in een derde land naar keuze te vestigen. Dat zal natuurlijk wat organisatie en aanpassing vragen, van zowel mijnheer als mevrouw. Echter, het is nu eenmaal inherent aan een relatie hebben met iemand die een andere nationaliteit draagt. Eén van de partners zal altijd in een 'vreemd' land moeten wonen, er de taal moeten proberen leren, er moeten integreren, nieuwe vrienden maken, een dagtaak vinden. Betrokkene heeft meer dan 20 jaar de kans gekregen om dat te proberen in België, hij is daar echter tot op heden niet in geslaagd. Dus als het koppel geen lange afstandsrelatie wenst, kan mevrouw misschien eens migreren en zien of dat beter werkt. Verder wat betreft zijn economische situatie getuigt niets in het dossier ervan dat betrokkene zou zijn tewerkgesteld. Zijn economische situatie vormt alsoz geen bezwaar voor het nemen van deze beslissing. Betrokkenes sociale en culturele integratie wordt betwist, immers zich niet houden aan de Belgische strafwetgeving, af en aan in de gevangenis verblijven, een waslijst hebben aan PV's waarin betrokkene vernoemd wordt, kan bezwaarlijk als een teken van integratie worden beschouwd. Over betrokkenes bindingen met het land van oorsprong is ons niets bekend. Naar eigen zeggen zou hij al heel lang weg zijn uit Marokko. Gezien zijn leeftijd maakt dat echter niet zo veel uit. Hij moet reeds volwassen zijn geweest toen hij naar België kwam, nergens uit het dossier blijkt dat zijn familie in België of Nederland zou wonen. Van een persoon die op volwassen leeftijd naar Europa is gekomen mag ook worden verwacht dat hij de taal of talen die gesproken worden in het land van herkomst nog voldoende beheerst. Dat hij bij een eventuele terugkeer naar Marokko zich zal moeten aanpassen spreekt voor zich, niets sluit echter uit dat hij snel terug aansluiting zou kunnen vinden bij familie, vrienden en kennissen die hij er heeft achtergelaten. Vandaar dat wij menen dat zijn beweerde gebrek aan binding met het land van herkomst of origine, geen bezwaar hoeft te zijn bij het nemen van deze beslissing.

Gezien al deze overwegingen wordt betrokkene aanvraag tot verblijf geweigerd overeenkomstig art. 43, §1, 2° van de wet van 15.12.1980. Mogelijk voorgelegde documenten ivm zijn tewerkstelling, etc kunnen hier geen afbreuk aan doen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel luidt als volgt:

"Dat het eerste middel tot nietigverklaring is afgeleid uit de schending van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 ;

Dat artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 stelt als volgt:

Art. 52.<KB 2008-05-07/33, art. 6, 033; Inwerkingtreding : 0J-06-2008> § 1. [L Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter. In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden " Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt. Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document

overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.]~ Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van [L zes maanden]- te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden " van het Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of ", die voorkomen in het tweede lid van de tekst op zijde I van dit document, worden geschrapt. § 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken 1 ° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet; 2 ° f de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.]- § 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet allé vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken. § 4. Indien het familielid allé vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister. [' indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af]- De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfkaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen. Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfkaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfkaart. Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

Op 14 november 2023 diende verzoeker aanvraag in tot het bekomen van een verblijfkaart als familielid van een burger van de Unie op basis van artikel 40bis § 2, eerste lid 1 ° van de Vreemdelingenwet;

Verzoeker ontving een bijlage 19 ter, waarin zoals wettelijk bepaald, een termijn van 3 maanden werd voorzien waarbinnen verzoeker de nodige bewijsstukken diende voor te leggen, en met name uiterlijk op 14 februari 2024;

Op 22 november 2023 werd aan verzoeker verder schrijven gericht uitgaande van de stad Turnhout, waarin werd bevestigd dat de wijkagent verzoeker kon aantreffen op het aangegeven adres en verzoeker de vereiste documenten binnen de termijn, aangegeven op de reeds afgeleverde bijlage 19 ter diende te bezorgen, teneinde de inschrijvingsprocedure te vervolledigen;

Tot verbazing van verzoeker werd deze dan ook niet uitgenodigd tot afhaling van diens attest van immatriculatie, doch werd maar liefst binnen de 10 dagen na opstart van de procedure en alvorens de termijn van 3 maanden was verstreken, op 23 november 2023 beslissing getroffen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten;

Dat artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 dan ook werd geschonden;”

2.1.2. De Raad stelt vast dat de verwerende partij de aanvraag gezinshereniging heeft geweigerd in toepassing van artikel 43, §1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), meer bepaald om redenen van openbare orde. De Raad stelt eveneens vast dat de documenten die verzoeker binnen de drie maanden moest voorleggen, vermeld op de bijlage 19ter, geen betrekking hadden op deze redenen van openbare orde. Verzoeker toont aldus zijn belang niet aan bij zijn kritiek dat de bestreden beslissing alvorens het verstrijken van deze termijn van drie maanden is genomen. Dit klemmt des te meer nu hij niet aannemelijk maakt dat hij nog documenten had kunnen voorleggen aan de verwerende partij binnen deze drie maanden die mogelijk tot een andere besluitvorming hadden kunnen leiden. Verzoeker verwijst in zijn tweede middel dan wel naar een hangende aanvraag tot het bekomen van eerherstel en betoogt dat hij desbetreffend de beslissing zou kunnen hebben voorleggen indien hem de termijn van 3 maanden zou zijn verleend, maar hij brengt zelfs in het kader van het huidige verzoekschrift geen enkel bewijs bij van het indienen van deze aanvraag, laat staan van enige beslissing die inmiddels zou zijn genomen.

2.1.3. Het eerste middel is onontvankelijk.

2.2.1. Het tweede middel wordt als volgt uiteengezet:

“Dat het tweede middel tot nietigverklaring is afgeleid uit de schending van artikel 40 ter, §2 eerste lid, 2°, artikel 43 en artikel 62 van de Wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en uit de schending van het motiveringsbeginsel;

Schending van artikel 52 §4, 5de lid van het vreemdelingen KB van 8 oktober 1981.

Schending van artikel 8 EVRM. Schending van het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel;

Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn;

Dat deze laatste uitdrukkelijke, zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid volgende motivering verleent (stuk 1):

[...]

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de aanvraag van verzoeker dan ook weigert op basis van artikel 43 van de Vreemdelingenwet en derhalve om redenen van openbare orde of nationale veiligheid;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij het nemen van diens beslissing overduidelijk niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;

Dat verzoeker in het huwelijk trad met Mevrouw H. , welke over de Nederlandse nationaliteit beschikt, te Hoogstraten op 10 februari 2016, terwijl men reeds een relatie onderhield sinds 1998 en derhalve thans reeds meer dan 24 jaar een relatie onderhoudt,

Dat het recht op binnenkomst en het recht op verblijf volgens artikel 43 § 1 van de Vreemdelingenwet, zoals het wordt toegekend aan familieleden van Unieburgers vernoemd in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, enkel wordt beperkt in volgende gevallen:

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen te hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid;

Dat bij een dergelijke beslissing, overeenkomstig §2 van deze wetsbepaling, rekening moet worden gehouden met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst;

Dat het derhalve vereist is dat de redenen van openbare orde, in het bijzonder, de gezinsbelangen worden afgewogen;

Dat verder dient te worden benadrukt dat artikel 43 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn;

Dat artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn luidt als volgt:

“1. Onverminderd het bepaalde in dit hoofdstuk kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Deze redenen mogen niet voor economische doeleinden worden aangevoerd.

2 . de om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van

betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag moet een actueel, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.

3. Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid kan het gastland, wanneer het zulks onontbeerlijk acht, bij de afgifte de verklaring van inschrijving — of bij ontbreken van een inschrijvingssysteem, uiterlijk drie maanden na de datum van binnenkomst van de betrokkene op zijn grondgebied of na de in artikel 5, lid 6, bedoelde mededeling van aanwezigheid op het grondgebied, dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart, de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van politionele gegevens betreffende betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. De geraadpleegde lidstaat antwoordt binnen twee maanden.

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid in de bestreden beslissing evenwel enkel verwijst naar de strafrechtelijke veroordelingen welke verzoeker in het verleden opliep, doch welke heden allerminst nog actueel zijn;

Dat verzoeker niet ontkent dat hij in het verleden reeds meermaals een veroordeling opliep voor de Correctionele Rechtbank, doch deze veroordelingen, zoals tevens blijkt uit de beperkte straffen welke werden opgelegd, en hetgeen ook door de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid niet wordt ontkend, voornamelijk kleine vergrijpen en kruimeldiefstallen betroffen;

Dat deze veroordelingen bovendien allen stammen uit een ver verleden en dienen te worden gekaderd in de alcoholproblematiek waarmee verzoeker te kampen had;

Dat verzoeker evenwel van inborst een zeer zachtvaardig man betreft, reden waarom ook diens echtgenote, verzoeker doorheen de jaren steeds is blijven steunen en er ook alle vertrouwen in had dat hij diens leven opnieuw op het juiste spoor zou brengen;

Dat ook also geschiedde;

Dat er immers niet alleen recent geen feiten meer werden gepleegd, doch verzoeker tevens het nodige deed om diens alcoholproblematiek aan te pakken, welke aan de basis lag van de in het verleden gepleegde feiten;

Dat verzoeker thans reeds geruime tijd clean is, en wekelijks de AA bijeenkomsten bijwoont;

Dat verzoeker één en ander volhoudt, blijkt tevens uit diens bloedwaarden, welke normale leverwaarden aantoont en negatief aangeeft op het gebruik van drugs;

Dat verzoeker om deze reden dan ook verzoek neerlegde tot het bekomen van eerherstel, hetgeen thans nog hangende is;

Dat verzoeker desbetreffend beslissing zou kunnen hebben voorleggen, indien hem de termijn van 3 maanden zou zijn verleend, hetgeen door de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid evenwel werd nagelaten;

Dat verzoeker verder van zodra bijlage 19ter word afgeleverd, tewerkstelling aanvatte;

Dat het dan ook vaststaat dat verzoeker actueel geen gevaar meer vormt voor de openbare orde, hetgeen teneinde weigeringsvergunning te kunnen weigeren, nochtans vereist is;

Dat ook de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid er zich van bewust is dat een actueel gevaar noodzakelijk is, nu zij in de bestreden beslissing inderdaad stelt als volgt:

“Ook die context speelt een rol om te bepalen of iemand een actuele en reële dreiging vormt in onze samenleving”;

Niets sluit nut dat hij dan op termijn en voor zover Mevrouw dit nog zou wensen, op een latere datum, nadat betrokkene heeft bewezen zich in zijn nieuwe woonplaats wel te kunnen houden aan de strafwetgeving, zich alsnog te herenigen in België. ”

Dat de bestreden beslissing dan ook de Rechtspraak van het Hof van Justitie schendt waarin het begrip openbare orde wordt gepreciseerd en veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie arresten Rutili, punt 28 en Bouchereau § 35, en arrest van 29 april 2004, Orfanopoulos en Oliveri, C-482/01 en C/493/01, Jurisp. Biz I 5257 § 66);

In het arrest Oberburgmeisterin der Stadt Remscheid van 22 mei 2012 (zaak C-348/09) stelde het Hof tevens dat opdat zou kunnen worden vastgesteld dat het gedrag van de betrokken persoon een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt, de vaststelling is vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten;

Een strafrechtelijke veroordeling an sich volstaat derhalve niet, er dient tevens te worden aangetoond dat de betrokken persoon dit gedrag in de toekomst zal voortzetten (RvV arrest nr. 165 107 van 31 maart 2016, Ramadani Ridvan t. Belgische staat);

Dat nu verzoeker aantoont niet langer aan een verslavingsproblematiek te lijden, tevens aantoont dat er geen gevaar meer bestaat tot hervatting van diens gedrag uit het verleden, in de toekomst; Dat de gepleegde feiten immers alien verslaving gerelateerd waren;

Dat verzoeker de boetes uit het verleden na tewerkstelling ook onmiddellijk voldeed, hetgeen tevens aantoont dat verzoeker belang hecht aan vergoeding lastens de maatschappij en de ernst van diens gedrag uit het verleden erkent;

Dat het dan ook een vaststaand feit is dat verzoeker hoegenaamd geen actueel gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid meer vormt; Dat laatste veroordeling zelfs meer dan 5 jaar geleden is;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook geheel ten onrechte tot het besluit komt dat het persoonlijk gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging zou vormen voor het fundamenteel belang van de samenleving;

Dat artikel 43 § 2 van de Vreemdelingenwet verder stelt dat:

“Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. ”

Dat verzoeker evenwel reeds sedert 1992 in België verblijft en alhier asiel aanvraag;

Dat verzoeker diens geboorteland diende te verlaten, nu hij niet alleen werd verstoten door diens familie, doch tevens door de ganse gemeenschap en derhalve als een ‘outlaw’ in Marokko diende te leven, zonder dat hierbij enige hulp, ondersteuning of bescherming kon worden ingeroepen;

Dat verzoeker diens echtgenote leerde kennen in 1997 en reeds sedert 1998 een relatie met haar onderhoudt;

Dat verzoeker, welke de leeftijd van 50 jaar heeft bereikt, dan ook reeds meer dan 30 jaar in België verblijft en meer dan 25 jaar een relatie met diens echtgenote onderhoudt;

Dat verzoeker weliswaar een moeilijk verleden kent, doch de liefde voor diens echtgenote, er voor gezorgd heeft dat het huwelijk hetgeen nog steeds zeer liefdevol is, heeft stand gehouden;

Dat verzoeker ook voor de dochter van diens echtgenote en haar kinderen, een vader en grootvaderfiguur vormt;

Dat de argumentatie van de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid, dat verzoeker en diens echtgenote, hun relatie ook elders zouden kunnen verder zetten, hetzij een lange afstandsrelatie zouden kunnen opstarten, dan ook werkelijk allé verbeelding tart;

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook geenszins rekening houdt, met de lange duurtijd van de relatie tussen verzoeker en diens echtgenote, diens langdurig verblijf in België, alwaar hij reeds bijna 30 jaar verblijft en de leeftijd van diens echtgenote;

Dat de echtgenote van verzoeker immers reeds de leeftijd van 76 jaar heeft bereikt en medische problemen kent;

Dat heropstart van het huwelijk in het buitenland dan ook geenszins aan de orde is;

Dat redenering van de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dat verhuis naar een ander land, misschien zelfs een andere dynamiek aan het huwelijk zou kunnen bieden (?!), terwijl ook de dochter en kleinkinderen in België woonachtig zijn, dan ook werkelijk een brug te ver en uitermate inhumaan is....

Dat het dan ook een vaststaand feit is dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;

Dat de bestreden beslissing dan ook niet of althans onvoldoende met redenen is omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;”

2.2.2. Het derde middel luidt als volgt:

“Dat het Derde Middel is afgeleid uit de schending van artikel 8 EVRM;

Dat het voor verzoeker inderdaad onmogelijk is om terug te keren naar Marokko, alwaar hij reeds meer dan 30 jaar niet verblijft, terwijl de band met België, bijzonder groot is geworden;

Dat de echtgenote van verzoeker, evenals haar dochter en kleinkinderen in België verblijven en alhier over een verblijfsvergunning beschikken;

Dat er dan ook geen dichte familieleden van verzoeker meer in Marokko verblijven;

Dat verzoeker reeds meer dan 25 jaar samen woont met zijn echtgenote en derhalve een hecht gezin vormt;

Dat eisen dat verzoeker terugkeert naar Marokko dan ook onvermijdelijk een schending zou betekenen van artikel 8 EVRM dat het recht op gezin- en privé-leven waarborgt;

Dat art. 8 E.V.R.M. stelt dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven en dat inmenging van enig openbaar gezag enkel toegestaan is als het bij wet voorzien en nodig is in een democratische samenleving in het belang van's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen;

Dat art.8 E.V.R.M. direct toepasbaar is in het Belgische interne recht;

Dat het zowel het feitelijke als het juridische gezin beschermt;

Dat art. 8 EVRM wel degelijk een verblijfsrecht impliceert (E.H.R.M. 21.06.1988, Berrebah t. Nederland, Publ. Hof, Reeks A, vol. 138, 14);

Dat terugkeer van verzoeker een scheiding betekent van zijn gezin met alle gevolgen van dien;

Dat de familie thans in België samenleeft en dit gezinsleven in het kader van artikel 8 EVRM dient te worden gerespecteerd;”

2.2.3. Gelet op hun onderlinge verknochtheid worden het tweede en derde middel samen behandeld.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 'betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen' (hierna: de wet van 29 juli 1991) verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. De enkele omstandigheid dat de

verzoekende partij zich niet kan vinden in de gegeven formele motivering, maakt die daarom niet onwettig. (RvS 14 oktober 2020, nr. 248.587).

Artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren. Het komt de Raad toe om enkel de wettigheid van de motieven die zijn opgenomen in de bestreden beslissing te beoordelen. (RvS 11 december 2015, nr. 233.222)

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van de administratieve overheid. Hij is enkel bevoegd om desgevraagd na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Voorts mag enkel met de formeel uitgedrukte motieven rekening worden gehouden. (RvS 10 oktober 2022, nr. 254.705)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985)

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Verzoeker beoogt met zijn aanvraag de gezinshereniging met zijn Nederlandse echtgenote in toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Zoals reeds gesteld wordt deze aanvraag geweigerd op grond van artikel 43, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voert dan wel de schending aan van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, maar toont niet aan dat deze bepaling in casu van toepassing is, quod non. Dit middelonderdeel is dan ook onontvankelijk.

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren :

[...]

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 45, §1 en 2 van de Vreemdelingenwet voorziet in dit verband het volgende:

“§ 1. De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2. De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

[...]"

De verwerende partij is van oordeel dat verzoeker omwille van zijn persoonlijk gedrag als een reëel gevaar beschouwd moet worden voor de openbare orde in België. Verzoeker betoogt evenwel dat hij geen actueel gevaar vormt voor de openbare orde. Hij stelt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing enkel verwijst naar de strafrechtelijke veroordelingen die hij in het verleden opliep, dat de laatste veroordeling dateert van meer dan vijf jaar geleden, dat de veroordelingen, zoals tevens blijkt uit de beperkte straffen die werden opgelegd voornamelijk kleine vergrijpen en kruimeldiefstallen betroffen, en dienen gekaderd te worden in de alcoholproblematiek waarmee hij te kampen had. Hij benadrukt dat er recent geen feiten meer werden gepleegd.

In de bestreden beslissing wordt onder meer verwezen naar tien veroordelingen in de periode van 2007 tot en met 2017. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, wordt niet alleen melding gemaakt van de strafrechtelijke veroordelingen, maar ook van de aard van de misdrijven en de zwaarte van de straffen alsook, waar van toepassing, van de staat van wettelijke herhaling. Verzoeker is veroordeeld voor gewone diefstal, zware diefstal met geweld of bedreiging, en vervaardiging, bezit of handel van psychotropische stoffen. Hij kan dus niet gevolgd worden waar hij tracht de misdaden waarvoor hij veroordeeld werd te minimaliseren als zijnde 'kleine vergrijpen' en 'kruimeldiefstallen'. Wél kan hij worden gevolgd waar hij betoogt dat de laatste veroordeling dateert van meer dan vijf jaar geleden. Dit impliceert echter niet dat deze veroordelingen niet mee in overweging worden genomen in het kader van het individueel onderzoek. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist immers in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, *Parl. St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). In die context heeft de verwerende partij niet alleen verwezen naar de eerdere veroordelingen, maar heeft zij ook gesteld dat raadpleging van de ANG databank uitwijst dat er sindsdien nog talloze processen-verbaal zijn opgesteld, dat verzoeker door de jaren heen verschillende aliases heeft gebruikt, en aangenomen mag worden dat dit was bedoeld om de Belgische autoriteiten/politie op het verkeerde been te zetten, wat allerminst getuigt van enig respect voor de Belgische autoriteiten. Verzoeker betwist niets van dit alles. Tot slot wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat uit het dossier blijkt dat verzoeker een vrij zware verslavingsproblematiek heeft: zowel drank als drugs, dat dit evenmin bijdraagt tot schuldinzicht of het veranderen van gedrag, dat een verslaving onderhouden geld kost en de stap tot recidive nog lager maakt, en dat zolang hij niet op succesvolle wijze kan afkicken, hij steeds in hetzelfde gedrag vervalt. Gelet op al het voorgaande concludeert de verwerende partij dat verzoeker duidelijk een recidivist is, dat de kans daarom reëel is dat dit gedrag zich in de toekomst zal herhalen en dat hij omwille van dit persoonlijk gedrag als een reëel gevaar wordt beschouwd voor de openbare orde in België. De verwerende partij heeft aldus in haar beslissing een inschatting gemaakt van het toekomstig gedrag en dit aan de hand van verschillende objectieve elementen die voorlagen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

Met betrekking tot het element van de verslavingsproblematiek, erkent verzoeker dat al zijn veroordelingen en gepleegde feiten dienen te worden gekaderd in de alcoholproblematiek waarmee hij te kampen had, maar hij stelt dat hij het nodige deed om dit aan te pakken, dat hij thans reeds geruime tijd clean is en wekelijks de AA-bijeenkomsten bijwoont en dat het feit dat hij één en ander volhoudt tevens blijkt uit het onderzoek van zijn bloedwaarden, welke normale leverwaarden aantoont en negatief aangeeft op het gebruik van drugs.

De Raad stelt vast dat de stukken die dienaangaande zijn terug te vinden in het administratief dossier reeds werden beoordeeld in het arrest nr. 287 591 van 14 april 2023, met name:

"In het administratief dossier bevindt zich een stuk van 18 februari 2020 van AA Zelfhulpgroep Samen Sterk waaruit blijkt dat de verzoekende partij op regelmatige basis deelneemt aan de wekelijkse bijeenkomsten van de zelfhulpgroep van Anonieme Alcoholisten, doch hieruit kan niet blijken dat de verzoekende partij na 18 februari 2020 en tot op heden nog steeds de AA-bijeenkomsten bijwoont. Evenmin blijkt daaruit dat de verzoekende partij "thans reeds geruime tijd clean is". De verzoekende partij voegt bij haar verzoekschrift een verslag van een bloedafname van 5 april 2022. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zij dit verslag had voorgelegd naar aanleiding van haar aanvraag, alsook verslagen van bloedafname van 23 september 2020, 2 oktober 2020 en 22 februari 2021. Op het laatstgenoemde verslag noteert de arts op 17 maart 2021 "(niet leesbaar) Controle 23/9/20, 22/2/21 GEEN stijging of afwijking van de leverwaarden". De verzoekende partij betoogt dat hieruit zou moeten blijken dat zij "één en ander volhoudt" en dat het onderzoek "normale leverwaarden aantoont en negatief aangeeft op het gebruik van drugs", doch laat zij na toe te lichten, en ook uit de voormelde verslagen zelf blijkt dit niet, uit welke gegevens van het verslag/de verslagen zou dienen te blijken dat de bloedafnames negatief aangeven op het gebruik van drugs. Zij verduidelijkt ook niet op welke wijze uit de bloedafnames op vier tijdstippen gedurende bijna twee jaar zou blijken dat zij het "clean" zijn gedurende een langere tijd volhoudt. De Raad kan op basis van deze verslagen, zonder verdere verduidelijkingen van een arts of de verzoekende partij uit welke gegevens in deze verslagen zou dienen te

blijken dat zij gedurende een langere periode geen alcohol en drugs meer heeft geconsumeerd, niet vaststellen dat de verzoekende partij “clean” is gebleven. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij “aantoont niet langer aan een verslavingsproblematiek te lijden”. Zij toont met haar betoog en voorgelegde stukken dan ook niet aan dat de verwerende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte heeft gesteld dat de verzoekende partij een vrij zware verslavingsproblematiek heeft en dat zolang zij niet op succesvolle wijze kan afkicken, zij steeds in hetzelfde gedrag vervalt. De verzoekende partij kan in casu niet dienstig betogen dat nu zij aantoont niet langer te lijden aan een verslavingsproblematiek, zij tevens aantoont dat er geen gevaar meer bestaat tot hervatting van haar gedrag uit het verleden, in de toekomst, dat de gepleegde feiten immers allen verslaving gerelateerd waren.”

Verzoeker toont niet aan, beweert zelfs niet, dat hij in het kader van de aanvraag die heeft geleid tot de thans bestreden beslissing stukken heeft neergelegd die nopen tot een andere beoordeling. Het kan bezwaarlijk ernstig worden genoemd dat verzoeker weliswaar aanvraag na aanvraag indient, maar op geen enkele wijze gevolg geeft aan de tekortkomingen die werden vastgesteld in eerdere beslissingen en arresten, en in het bijzonder nog steeds niet aannemelijk maakt dat hij zijn verslavingsproblematiek het hoofd heeft kunnen bieden en dat daardoor het risico op recidive niet langer zou bestaan. De Raad herneemt dan ook de hiervoor geciteerde beoordeling. Verzoekers loutere beweringen volstaan niet om daar anders over te doen denken.

Eenzelfde vaststelling dringt zich op waar verzoeker betoogt dat hij de boetes uit het verleden na tewerkstelling ook onmiddellijk voldeed, hetgeen tevens aantoont dat hij belang hecht aan vergoeding lastens de maatschappij en de ernst van diens gedrag uit het verleden erkent. Ook hier kan worden verwezen naar de voorgaande beoordeling van de Raad in hetzelfde arrest, die thans wordt hernomen bij gebrek aan argumenten die tot een andere beoordeling zouden kunnen leiden:

“De Raad stelt vast dat het onmiddellijk voldoen van boetes na tewerkstelling geen afbreuk doet aan de motieven van de bestreden beslissing daar het actueel karakter niet gekoppeld wordt aan het niet voldoen aan “vergoeding lastens de maatschappij”, doch wel aan recidivisme en haar gebrek aan schuldinzicht en gebrek aan het veranderen van haar gedrag, gelet op haar verslavingsproblematiek [...]. Voorts kan de verzoekende partij bezwaarlijk betogen dat uit het voldoen aan boetes na tewerkstelling blijkt dat zij de ernst van haar gedrag uit het verleden erkent.”

Verzoeker voert nog aan dat hij van inborst een zeer zachtvaardig man is, reden waarom ook zijn echtgenote hem doorheen de jaren is blijven steunen en er ook alle vertrouwen in had dat hij zijn leven opnieuw op het juiste spoor zou brengen, wat ook geschiedde. Ook wijst hij erop dat hij van zodra de bijlage 19ter werd afgeleverd tewerkstelling aanvatte. Ook over dit betoog heeft de Raad zich al uitgesproken in voornoemd arrest, met name als volgt:

“De verzoekende partij wijst verder op haar tewerkstelling maar laat na concreet toe te lichten op welke wijze daaruit zou kunnen afgeleid worden dat zij niet langer een actueel gevaar vormt voor de openbare orde. De verzoekende partij voert ter gelegenheid van haar verzoekschrift verder geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat zij van inborst een zeer zachtvaardig man is en haar leven opnieuw op het juiste spoor heeft en waarmee de verwerende partij bij haar beoordeling van het actueel karakter van het gevaar dat zij vormt voor de openbare orde ten onrechte geen rekening heeft gehouden of waarover zij ten onrechte niet heeft gemotiveerd. Waar de verzoekende partij meent dat haar zachtvaardig karakter blijkt uit het feit dat haar echtgenote haar doorheen de jaren is blijven steunen en er ook alle vertrouwen in had dat zij haar leven opnieuw op het juiste spoor zou brengen, mist haar betoog feitelijke grondslag. Immers blijkt uit de stukken van het administratief dossier, zoals ook gemotiveerd in de bestreden beslissing, dat haar partner herhaaldelijk de politie heeft moeten laten komen omdat de verzoekende partij overlast veroorzaakte, dat zij eigenlijk ook niet meer wou dat de verzoekende partij in het huis verbleef en dat de weigering van verblijf van 12 november 2019 onder meer was gebaseerd op het feit dat de relatie geen stand had gehouden, dat het koppel niet meer samenwonend was en de referentiepersoon ook had aangegeven geen gezinscel meer te willen vormen. Het feit dat de verzoekende partij en de referentiepersoon heden terug een koppel vormen, doet geen afbreuk aan het feit dat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat er sprake is van een blijvende jarenlange steun en vertrouwen in de verzoekende partij vanwege haar echtgenote.”

De Raad treedt ook deze eerdere beoordeling bij.

Waar verzoeker tot slot verwijst naar een hangende aanvraag tot het bekomen van eerherstel, herhaalt de Raad dat verzoeker daarvan geen enkel bewijs van voorlegt en het dus blijft bij een loutere bewering.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij de aard van de feiten, de daaropvolgende veroordelingen, de strafmaten, de staat van wettelijke herhaling, de verschillende PV's die nog zijn opgesteld

lastens verzoeker na de veroordelingen, het gebruik van verschillende aliases, de vrij zware verslavingsproblematiek, de recidive en het gebrek aan schuldinzicht in zijn geheel heeft beoordeeld om te komen tot een inschatting van het toekomstig gedrag van verzoeker -en dus het actueel gevaar dat hij vormt voor de openbare orde- aan de hand van objectieve elementen die voorlagen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Door louter voor te houden dat zijn veroordelingen allen stammen uit een ver verleden en dienen meer werden gepleegd en dat de laatste veroordeling meer dan vijf jaar geleden is, toont hij niet aan dat deze beoordeling onwettig, foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is. Uit het voorgaande volgt dat verzoeker niet aantoont dat de verwerende partij ten onrechte toepassing heeft gemaakt van artikel 43, §1, 2° van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker viseert verder de beoordeling in het licht van artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet en haalt in die context ook de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 43, §2 luidt, het weze herhaald, als volgt:

“§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Verzoeker betoogt in dit verband dat hij reeds sedert 1992 in België verblijft en hier asiel vroeg, dat hij in Marokko werd verstoten door zijn familie en gemeenschap en er moest leven als een outlaw zonder hulp, ondersteuning of bescherming, dat hij zijn echtgenote leerde kennen in 1997 en sedert 1998 een relatie met haar onderhoudt, dat hij dus de leeftijd van 50 jaar heeft bereikt, reeds meer dan 30 jaar in België verblijft en reeds meer dan 25 jaar een relatie met zijn echtgenote onderhoudt, dat hij weliswaar een moeilijk verleden kent, doch dat de liefde voor zijn echtgenote ervoor gezorgd heeft dat het huwelijk, hetgeen nog steeds zeer liefdevol is, heeft stand gehouden, dat hij ook voor de dochter van zijn echtgenote en haar kinderen een vader en grootvaderfiguur vormt, dat de argumentatie van de verwerende partij dat hij en zijn echtgenote hun relatie ook elders zouden kunnen verderzetten, hetzij een lange afstandsrelatie zouden kunnen opstarten, dan ook werkelijk alle verbeelding tart, dat de verwerende partij dan ook geenszins rekening houdt met de lange duurtijd van de relatie, zijn langdurig verblijf in België en de leeftijd van zijn echtgenote, die 76 jaar oud is en medische problemen kent, dat een heropstart van het huwelijk in het buitenland dan ook geenszins aan de orde is, dat de redenering van de verwerende partij dat een verhuis naar een ander land misschien zelfs een andere dynamiek aan het huwelijk zou kunnen bieden, terwijl ook de dochter en kleinkinderen in België woonachtig zijn dan ook werkelijk een brug te ver en uitermate inhumaan is.

In het kader van het geschonden geachte artikel 8 van het EVRM voegt hij daar nog aan toe dat het voor hem onmogelijk is om terug te keren naar Marokko, alwaar hij reeds 30 jaar niet verblijft, terwijl de band met België bijzonder groot is geworden, dat zijn echtgenote evenals haar dochter en kleinkinderen in België verblijven en alhier over een verblijfsvergunning beschikken, dat er geen dichte familieleden meer in Marokko verblijven, dat hij reeds meer dan 25 jaar samenwoont met zijn echtgenote en derhalve een hecht gezin vormt, dat eisen dat hij terugkeert naar Marokko dan ook onvermijdelijk een schending zou betekenen van artikel 8 van het EVRM dat het recht op gezins- en privéleven waarborgt.

De Raad stelt vooreerst vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met de elementen zoals opgesomd in artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet en wel als volgt:

Vooreerst wat betreft de duur van betrokkene's verblijf in België dient vastgesteld te worden dat betrokkene al zeer lang gekend is als vreemdeling in België. Het dossier gaat terug tot het jaar 2000, hij bewam regularisatie, echter hij is er nooit in geslaagd een verlenging van zijn verblijfsvergunning te krijgen. Hij heeft zich daartoe ook nooit aangeboden en bleek in die periode vooral in Nederland te verblijven. Hij vroeg nadien een nieuwe regularisatie aan, maar heeft die niet meer gekregen. Intussen kwam hij in de gevangenis terecht en was hij dus al die tijd in illegaal verblijf in België en Nederland. Nederland stuurde hem herhaalde malen terug naar België. Echter, er kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene verblijfsrecht zou kunnen ontleenen aan zijn illegaal verblijf in België, waarvan regelmatig verblijf in de gevangenis. Verder wat zijn leeftijd betreft, betrokkene is niet van buitengewoon jonge leeftijd, noch buitengewoon oud waardoor het inhumaan zou zijn hem het verblijfsrecht te weigeren, vandaar dat ook zijn leeftijd geen beletsel kan zijn bij het nemen van deze beslissing. Van zijn gezondheidstoestand is ons, behoudens zijn verslavingsproblematiek, niets negatiefs bekend. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene's gezondheidstoestand een bezwaar zou vormen om deze beslissing te nemen. Betrokkene's gezinssituatie werd hierboven reeds beschreven. Van een gezonde relatie tussen betrokkene en zijn echtgenote kan niet worden gesproken, zij heeft reeds herhaalde keren interventie van de politie moeten vragen omdat de verstandhouding moeilijk was door het drank- en/of drugsgebruik van betrokkene. Alles wijst er op dat

mevrouw betrokkene heel goed kent, hem steeds weer kansen heeft geboden. Op zich is dit uiteraard heel mooi van de Belgische partner. Wij achten echter deze gezinssituatie ondergeschikt aan het gevaar die betrokkene uitmaakt voor de openbare orde en deden daarbij een evenredigheidstoets. Daarmee lijken ons de familiale belangen voldoende afgewogen. Zoals reeds eerder ook gezegd hoeft deze beslissing geen afbreuk te doen aan hun gezinsleven, ze kunnen er ook voor kiezen dit gezinsleven te behouden op afstand, waarbij mevrouw verder in België verblijft en mijnheer een andere verblijfplaats kiest. Door middel van communicatie via telefoon en/of andere sociale media, alsook occasionele bezoeken van mevrouw aan mijnheer in het buitenland moet dit mogelijk zijn. Voor zover zij er voor zouden kiezen toch te willen samenblijven, staat het mevrouw vrij zich samen met mijnheer in een derde land naar keuze te vestigen. Dat zal natuurlijk wat organisatie en aanpassing vragen, . van zowel mijnheer als mevrouw. Echter, het is nu eenmaal inherent aan een relatie hebben met iemand die een andere nationaliteit draagt. Eén van de partners zal altijd in een 'vreemd' land moeten wonen, er de taal moeten proberen leren, er moeten integreren, nieuwe vrienden maken, een dagtaak vinden. Betrokkene heeft meer dan 20 jaar de kans gekregen om dat te proberen in België, hij is daar echter tot op heden niet in geslaagd. Dus als het koppel geen lange afstandsrelatie wenst, kan mevrouw misschien eens migreren en zien of dat beter werkt. Verder wat betreft zijn economische situatie getuigt niets in het dossier ervan dat betrokkene zou zijn tewerkgesteld. Zijn economische situatie vormt alsoz geen bezwaar voor het nemen van deze beslissing. Betrokkenes sociale en culturele integratie wordt betwist, immers zich niet houden aan de Belgische strafwetgeving, af en aan in de gevangenis verblijven, een waslijst hebben aan PV's waarin betrokkene vernoemd wordt, kan bezwaarlijk als een teken van integratie worden beschouwd. Over betrokkenes bindingen met het land van oorsprong is ons niets bekend. Naar eigen zeggen zou hij al heel lang weg zijn uit Marokko. Gezien zijn leeftijd maakt dat echter niet zo veel uit. Hij moet reeds volwassen zijn geweest toen hij naar België kwam, nergens uit het dossier blijkt dat zijn familie in België of Nederland zou wonen. Van een persoon die op volwassen leeftijd naar Europa is gekomen mag ook worden verwacht dat hij de taal of talen die gesproken worden in het land van herkomst nog voldoende beheerst. Dat hij bij een eventuele terugkeer naar Marokko zich zal moeten aanpassen spreekt voor zich, niets sluit echter uit dat hij snel terug aansluiting zou kunnen vinden bij familie, vrienden en kennissen die hij er heeft achtergelaten. Vandaar dat wij menen dat zijn beweerde gebrek aan binding met het land van herkomst of origine, geen bezwaar hoeft te zijn bij het nemen van deze beslissing."

Verzoeker toont in eerste instantie niet aan met welke elementen die zijn opgesomd in artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet geen rekening zou zijn gehouden. Het komt hem dan ook toe om met concrete argumenten aan te tonen dat de beoordeling in de bestreden beslissing onwettig is, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk, of in strijd met artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker betoogt dat hij zijn geboorteland diende te verlaten, nu hij niet alleen werd verstoten door haar familie, doch tevens door de ganse gemeenschap en derhalve als een 'outlaw' in Marokko diende te leven zonder dat hierbij enige hulp, ondersteuning of bescherming kon worden ingeroepen. Hij beperkt zich echter tot loutere beweringen die zij geenszins staaft. Waar hij voorts betoogt dat het voor hem onmogelijk is om terug te keren naar Marokko, alwaar hij reeds 30 jaar niet verblijft en waar geen dichte familieleden meer verblijven, beperkt hij zich tot vage, algemene beweringen. Hij slaagt er dus niet in om de motieven omtrent de bindingen met zijn land van oorsprong te weerleggen of te ontcrachten. Het loutere feit dat hij het er niet mee eens is, volstaat geenszins om ze als niet deugdelijk af te doen.

De beoordeling van het gezins- en privéleven van verzoeker vindt mee plaats in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

*"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".*

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is voorts niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van

internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezins- en/of privéleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

De verwerende partij heeft omtrent het recht op een gezinsleven in het licht van artikel 8 van het EVRM en in het licht van het evenredigheidsbeginsel in de bestreden beslissing geoordeeld dat de gezinssituatie niet erg stabiel is en dat ze ondergeschikt is aan het gevaar dat betrokkene uitmaakt voor de openbare orde, temeer nu het koppel er ook voor kan kiezen het gezinsleven te behouden op afstand, waarbij mevrouw verder in België verblijft en mijnheer een andere verblijfplaats kiest, wat verder mogelijk wordt gemaakt via telefoon en/of andere sociale media, alsook occasionele bezoeken van mevrouw aan mijnheer in het buitenland. Voor zover zij er voor zouden kiezen toch te willen samenblijven, staat het mevrouw vrij zich samen met mijnheer in een derde land naar keuze te vestigen, aldus de verwerende partij, die erkent dat dit organisatie en aanpassing zal vragen, hetgeen inherent is aan een relatie met iemand die een andere nationaliteit heeft.

Verzoeker is het hiermee niet eens. Hij stelt dat zijn echtgenote 76 jaar oud is en medische problemen heeft en dat haar dochter en kleinkinderen in België verblijven, terwijl hij er verder ook nog op wijst dat hij voor deze laatste een (groot)vaderfiguur is.

Wat de leeftijd van verzoekers echtgenote betreft, wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat nergens uit het dossier blijkt dat één van beide partners niet over de nodige fysieke en mentale capaciteiten te beschikken waardoor ofwel een lange afstandsrelatie ofwel een verhuis naar een derde land niet mogelijk zou zijn. Verzoeker beweert dan wel dat zijn echtgenote medische problemen heeft die haar zouden beletten elders met hem te gaan wonen, maar toont dat op geen enkele wijze aan. In het arrest nr. 287 591 werd hierover nog gesteld:

“Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij bij haar aanvraag een medicatieschema op naam van haar echtgenote van 24 december 2019 voorlegt. Hieruit blijkt dat de echtgenote van de verzoekende partij dagelijks bepaalde medicatie inneemt. Echter toont de verzoekende partij hiermee geenszins aan dat haar echtgenote medische problemen kent die het voor haar onmogelijk maken de verzoekende partij naar het buitenland te vervoegen, nog minder dat haar echtgenote op het ogenblik van de aanvraag gezinshereniging van 19 mei 2022 nog steeds gezondheidsproblemen heeft en de in het medicatieschema van 24 december 2019 vermelde medicatie inneemt. De verzoekende partij maakt met voorgaand betoog dan ook niet aannemelijk dat “een heropstart van het huwelijk in het buitenland dan ook geenszins aan de orde is”.

Waar verzoeker verder verwijst naar de aanwezigheid van de dochter en kleinkinderen van zijn echtgenote, blijkt nergens dat er sprake zou zijn van een afhankelijkheidsrelatie die de gewone affectieve band tussen de familieleden overstijgt, zodat niet is aangetoond dat verzoekers echtgenote zich om die reden niet bij hem in het buitenland zou kunnen vestigen of dat de verwachting dat zij dat zou doen inhumain zou zijn. Overigens

is er nog de andere in de bestreden beslissing aangekaarte mogelijkheid, met name dat de beide echtgenoten afzonderlijk zouden leven en hun gezinsleven op een andere manier zouden onderhouden tot wanneer verzoeker zou hebben aangetoond dat hij zich zou kunnen houden aan de strafwetgeving in zijn nieuwe woonplaats waarna hij zich alsnog bij zijn echtgenote in België zou kunnen komen vestigen.

Verzoeker brengt verder geen concrete elementen bij waaruit zou blijken dat niet deugdelijk werd vastgesteld dat de bestreden beslissing noodzakelijk is omwille van het vrijwaren van de openbare orde en deze doorweegt op haar familiale belangen.

Waar verzoeker zich verder nog beroept op zijn privéleven en betoogt dat zijn band met België bijzonder groot is geworden, terwijl hij reeds meer dan dertig jaar niet meer in Marokko verblijft, weerlegt, noch ontkracht hij de volgende motieven van de bestreden beslissing:

“Betrokkene heeft meer dan 20 jaar de kans gekregen om dat [i.e. het uitbouwen van een privéleven] te proberen in België, hij is daar echter tot op heden niet in geslaagd. Dus als het koppel geen lange afstandsrelatie wenst, kan mevrouw misschien eens migreren en zien of dat beter werkt. Verder wat betreft zijn economische situatie getuigt niets in het dossier ervan dat betrokkene zou zijn tewerkgesteld. Zijn economische situatie vormt alzo geen bezwaar voor het nemen van deze beslissing. Betrokkenes sociale en culturele integratie wordt betwist, immers zich niet houden aan de Belgische strafwetgeving, af en aan in de gevangenis verblijven, een waslijst hebben aan PV's waarin betrokkene vernoemd wordt, kan bezwaarlijk als een teken van integratie worden beschouwd. Over betrokkenes bindingen met het land van oorsprong is ons niets bekend. Naar eigen zeggen zou hij al heel lang weg zijn uit Marokko. Gezien zijn leeftijd maakt dat echter niet zo veel uit. Hij moet reeds volwassen zijn geweest toen hij naar België kwam, nergens uit het dossier blijkt dat zijn familie in België of Nederland zou wonen. Van een persoon die op volwassen leeftijd naar Europa is gekomen mag ook worden verwacht dat hij de taal of talen die gesproken worden in het land van herkomst nog voldoende beheerst. Dat hij bij een eventuele terugkeer naar Marokko zich zal moeten aanpassen spreekt voor zich, niets sluit echter uit dat hij snel terug aansluiting zou kunnen vinden bij familie, vrienden en kennissen die hij er heeft achtergelaten. Vandaar dat wij menen dat zijn beweerde gebrek aan binding met het land van herkomst of origine, geen bezwaar hoeft te zijn bij het nemen van deze beslissing.”

Verzoeker toont niet aan dat deze belangenafweging kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of in strijd met artikel 8 van het EVRM of artikel 43, §2 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat “de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij het nemen van diens beslissing overduidelijk niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen” of dat “de bestreden beslissing dan ook niet of althans onvoldoende met redenen is omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen”.

2.2.4. Het tweede en derde middel, die geen ruimere draagwijdte hebben dan hetgeen hiervoor werd beoordeeld, kunnen niet worden aangenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend vierentwintig door:

A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS